

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΛΥΓΚΕ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΑΣ

ΤΟ Μαρακέκ έκανα τή γνωριμία του Ζώρς Μαρινύ, ένός λοχαγού τής Λεγεώνας τών Ξένων. Ήταν λεπτός, με νευρώδες σώμα, μ' όλόξανθα μαλλιά κ' είχε τόσο περιποιημένα χέρια, ώστε θά έλεγε κανείς ότι ποτέ του δέν είχε πάσει όπλο! Κι' όμως ήταν γνωστό, ότι ο Ζώρς Μαρινύ ήταν ένας ήρωας... Δέκα φορές τώρα είχε διακριθί στις άγριες μάχες με τούς ληστές τής έρημου κ' είχε πέντε τραύματα στη μέση του στήθους, δλα κοντά στην καρδιά του. Οί συνάδελφοί του τόν καμάρωναν κ' όταν τó πρώτó σούς λουήρες άνήγκριζαν τó στήθος του, κúτταζαν με περιέργεια τó σήμα που φέόγριαν ή γιατρεμένες πληγές. Ήταν ή μία κοντά στην άλλη γύρω απ' τó μέρος τής καρδιάς, σαν ένα πλαίσιο ή σαν μία προειδοποίηση τού θανάτου. Κι' αυτός ακόμη είχε προσέξει αυτή τή λεπτομέρεια:

—Θά δήτε, έλεγε στους φίλους του, ότι ή τύχη μου προτομιάει έναν ανώδυνο θάνατο. Δέν θά προφτάσω ούτε ν' άνιπνεύσω. Ή μοίρα θά με χτυπήσει ακριβώς έδω πέρα, ανάμεσα σ' αυτά δλα τά σημάδια, στο μέρος τής καρδιάς. Γι' αυτό δέν φοβάμαι τó θάνατο! Κυττάξτε αλήθεια τά σημάδια του στήθους μου; Θά έλεγε κανείς ότι ένας καλός σκοπευτής, πριν νά μου ριξί τó θανατηφόρο βόλι, διασκεδάσε κεντώντας τó δέρμα μου μ' αυτά τά κόκκινα σημάδια.

Κι' αυτή ή σκέψη έρχόταν συχνά στο μυαλό του και τόν ανάγκαζε νά πιή για νά τήν ξεχάσει. Έτσι, μία μέρα, σ' ένα ύποπτο κέντρο, γεμάτο λεγεωνάριους, γυναίκες με ραγισμένες φωνές και ζαρωμένα πρόσωπα, έκανα τή γνωριμία του Ζώρς Μαρινύ. Θυμάμαι ότι είχε πλησιάσει στο τραπέζι μου και ζήτησε χωρίς πολλά λόγια να μου πάρη τήν άμορφη Ίσπανίδα που έπιε στην όγεια μου τήν τρίτη μοτιλίλλα τής σαμπάνιας. Ήταν

θεθυμένος και τó βλέμμα του είχε θολώσει από τó ποτό. Έκείνη τή στιγμή μού φάνηκε τόσο άποκρουστικός, ώστε τού τίναξα μία δυνατή, γροθιά στά μούτρα που τόν έκανε νά ζαπλωθή φαρδύς πλατύς δυό μέτρα μακριά. Όλες ή γυναίκες έτρεξαν για νά τόν περιποιηθούν, θγάζοντας δυνατές στριγγίλλες κι' άπειλώντας με ότι θά με ξεσηκίσουν με τά νύχια τους. Όμολογώ ότι φοβήθηκα γι' αυτή τήν τóλμη μου. "Όλα μπορούσα νά τ' άντιμετωπίσω, έκτός από τó θυμό αυτών τών ναυαγιών τής ζωής που μπορούν νά σε πνίσουν με τήν ίδια εύκολία όπως σέ χαϊδεύουν. Έκείνο ώστόσο που μού έκανε έντύπωση ήταν ότι ή μόνη γυναίκα που δέν έτρεξε νά τόν θοηθήσει ήταν ή Ίσπανίδα που καθόταν στο τραπέζι μου. Φύσικα με περιφρόνησε τόν καπνό τού τσιγάρου τής πρόσ τó μέρος τού Μαρινύ κ' είχε μία τόση έκφραση κακίας στο πρόσωπό της, ώστε άνατρίχιασα.

—Μανίλα, γιατί' είσαι θυμωμένη μ' αυτό τόν αξιωματικό; τής ρώτησα.

Έκείνη για νά μη μ' άπαντήσει, άρχισε νά καρφώνη τó μητερό μαχαίρι πάνω στο τραπέζι και νά κεντάη παράξενα σήματα.

—Μανίλα, είν' άμορφοι αύτός ο λεγεωνάριος, τής ξαναείπχ. Τι έχεις μαζί του; Μήπως σέ γέλασε;

—Μία μοτιλίλλα σαμπάνια! Διέταξε ή Μανίλα μ' άδιαφορία άντί νά μ' άπαντήσει.

—Έπειτα με κúτταξε στά μάτια και μού είπε:

—"Αν δέν έχεις τίποτε καλύτερο νά κάνης, έλ' απόψε στο δωμάτιό μου.

—Νά φωνάξω τó λοχαγό νά πιή ένα ποτήρι μαζί μας; έπέμεινα.

Σήκωσε μ' άδιαφορία τούς ώμους.

—Τι με ρωτάς έμένα; μού είπε θυμωμένα. Μπορεί; νά κεράσης άλλους τούς πελάτες. Τό ίδιο μου κάνει.

Έγώ πλησίασα τότε τόν αξιωματικό, τού ζήτησα συγγνώμη για τó φερόμó μου και τόν προσκάλεσα νά πιούμε μαζί. Έκείνος είχε τώρα ζεμεθύσει.

—Ξέρεις, θέβαια, τις συνέπειες που θά έχη ή γροθιά σου,

μού είπε. Άύριο τó πρώτó θά έρθουν νά σε πάρουν δυό συνάδελφοί μου. Θέλω μ' έλη μου τήν καρδιά νά σε σκοτώσω!

—Θά μονομαχήσουμε; ρώτησα μ' άπορα.

—Γιατί; Μήπως δέν θεωρείς αξίό σου έναν αξιωματικό τής Λεγεώνας; "Ας ειπε, δέχομε απόψε τήν πρόσκλησή σου. "Όσο για τó πρώτó, έλπίζω οί σύντροφοί μου νά σε θρών στο ξενοδοχείο σου.

Ήμουν άναγκασμένος νά δεχθώ αυτή τή μονομαχία. Δέν στενοχωριόμουν καθόλου, γιατί ήμουν καλός σκοπευτής. Έπειτα, ποτέ μέχρι σήμερα δέν είχα διατάσει νά μπλέξω ακόμη και στην πιό επικίνδυνη περιπέτεια. Τού άπάντησα λοιπόν άμέσως:

—Είμαστε σύμφωνοι, λοχαγέ...

—Ζώρς Μαρινύ, συμπλήρωσε μ' ευγένεια.

Τού είπα κι' έγώ τ' όνομά μου και τόν συνόδεψα στο τραπέζι μου. Τόν συνέστησα στην έφημερη φίλη μου. Έκείνη όυτε κατάρχηκε νά τού χαμογελάσει. "Ο Μαρινύ είχε πεισιματωθή. Πρώτη φορά μία γυναίκα άντιστεκόταν με τόσο πείσμα στη γοητεία του. Αυτό τόν είχε τόσο έρεβσει, ώστε έπιε κάθε τόσο και προσπαθούσε νά τήν κάνη νά τόν προσέξη. Έτέλος με παρακάλεσε νά τόν άφισα νά τή συνοδέψη στο δωμάτιό της.

—Δέν ξέρω άν θά ήθελε ή Μανίλα, τού παρατήρησα.

Έβγαλε τó πορτοφόλι του και μού έδειξε ένα σωρό χαρτονομίσματα.

—Στό Μαρακέκ, με τά λεφτά δλα κανονίζονται, μού είπε.

Κι' έπειτα σηκώθηκε από τó τραπέζι και πήγε νά θρή τόν ιδιοκτήτη εκείνου τού ύποπτου κέντρου. Δέν άργησε φυσικά νά τόν πείση νά τόν άφήση νά συνοδέσει τήν Μανίλα. Έτσι, όταν άργά τή νύχτα χωρίζαμε, ο καταστοματάρχης έσπορεξέ θάνατος τήν Ίσπανίδα κοντά στον αξιωματικό τής Λεγεώνας. Ή Μανίλα, ενώ τά μάτια της πετούσαν άστραπές μίσους, πέρασε τó χέρι της στο ύπαστό του και χάρηκαν μέσα στη θερμή νύχτα. Δέν ξέρω γιατί αυτή ή σκηνη μού είχε κάνει έξαιρετική έντύπωση. Βέβαια, δέν ήταν ή πρώτη φορά που συναντούσα λιδιότροπες γυναίκες, με ή συμπεριφορά τής Μανίλας ήταν ύπερφυσικά παράξενη, άν όχι άνεξήγητη. Γύρισα στο ξενοδοχείο μου και προσπαθούσα νά κοιμηθώ. Μά σάσθηκε άδύνατο. Έκείνη τή νύχτα ή ζέστη ήταν άπομνηκτική κ' αίσθανόμουν μία

παράξενη άνησυχία.

Έπειτα δέν μπορούσα νά ξεηγήσω δλα όσα είχα όη στο ύποπτο κέντρο, μού είχα θελήσει νά περάσω τó θράδυ μου. Καί τέλος, μού έρχόταν αδιάκοπα στο μυαλό, ότι άριο τó πρώτó θά μονομαχούσα. Ναι, δέν ήταν δυνατό νά γίνη διαφορετικά. "Ο λοχαγός Μαρινύ, σύμφωνα με τούς κανόνες τής στρατιωτικής αξιοπρεπείας, έπρεπε νά

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» :

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΚΛΕΦΤΗ ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗ

Έπί τή βάσει άγνωστων μέχρι σήμερα πηγών. Τό πλέον ύπεροχον ιστορικών άνάγνωσια τής περιόδου τής Τουρκοκρατίας και τής φρικώδους τυραννίας τού άιμοσταγούς Άλή Πασά τών Ίωαννίνων

Γραμμένο από γνωστόν ιστορικόν, άπολυέπικτικός χάρην τού «Μπουκέτου»

ξελπύνη στο αίμα μου τήν προσβολή που τού είχα κάνει με τó νά τόν χτυπήσω. Έπρεπε λοιπόν νά τακτοποιήσω τις ύποθέσεις μου. "Αν ήμουν κι' έγώ στη Λεγεώνα τών Ξένων, τó πράγμα θά διέφερε. Δέν θά είχα ν' άποχαιρέτσω κανέναν και κανείς δέν θά ενδιαφερόταν για τήν έξεφάνισή μου. Έγώ όμως στο Παρίσι είχ' άφήσει μία φίλη που με λάτρευε. Έπειτα, μία αρκετά στοργυλίη περιουσία κι' άκόμη ένα σωρό φίλους μου. Έπρεπε νά κανονίσω λοιπόν τις ύποθέσεις μου και νά γράψω μερικά γράμματα. Πήδησα ευρισσιμένος από τó κρεβάτι μου, κάθησα μπροστά στο γραφείο μου και έημερώθηκα εκεί πέρα γράφοντας θερμά λόγια άποχαιρέτισμού και τις τελευταίες μου θελήσεις. "Ακριβώς στις έξη ή ώρα τó πρώτó, δυό αξιωματικοί με μεγάλη στολή χτύπησαν τήν πόρτα τού δωματίου μου. Τούς έχτηκα λ'γο παραγμένους. "Όσοσο με ψυραμία τούς παρακάλεσα νά με περιμένουν στο ασλόνι για νά έτοιμαστώ. Έγώ δέν είχα μάρτυρας. Τι νά τους έκανα; Δέν είχα πάσει στα σσβαρά τά λόγια τού Μαρινύ. Κι' όμως έθλεπα ότι έπρόκειτο νά μονομαχήσουμε σ' αλήθεια. Οί αξιωματικοί όμως μού είπαν με σσβαρό ύφος:

—Κύριε, δέν πρόκειται νά γίνη αυτή ή μονομαχία. "Ο λοχαγός Ζώρς Μαρινύ δολοφονήθηκε τά έξημερώματα από μία Ίσπανίδα.

—Ανατρίχιασα.

—Τόν σκότωσε ή Μανίλα; ρώτησα έκπληκτος.

—Ναι! Τού κάρφωσε ένα μαχαίρι στην καρδιά, μού είπαν οί αξιωματικοί.

Έπειτα με χαίρετσαν κι' έφυγαν με τó ίδιο επίσημο ύφος τους, χωρίς νά στενοχωριούνται και πολύ για τó θάνατο τού

(Η συνέχεια εις τήν σελ.ίδα 509)

ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΟ Η ΤΕΡΕΖΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 468)

τόν έαυτο της μέσα στον καθρέφτη... Οι καθρέφτες όμως τού 'Ωτέιγ ήταν θαμπόι, τού σαλόνι σκετινέοι... 'Η παλιά κ. Λεμενίν θριοκάνεσ θέβαια εκεί στό περιβάλλον της. 'Η καινούργια όμως κ. Λεμενίν δέν μπορούσε νά ζήσθ εκεί μέσα. 'Αφού λοιπόν έλλαξε ή 'θια, έλλαξε και τού στίτι της, φτάνοντας στό άκρα μέ τή πύ παράξενα έπιπλα, τούς πού τρελλούς χρωματισμούς. Τώρα άναγκαζόταν ή Τερέζα νά τήν συγκρατή, νά τήν συμβουλεύει, νά μετριάζη κάπως τίς έκλογές της, γοητευμένη γι' αυτή τήν μεταβολή και μέ ζωρή συμπάθεια γι' αυτή τή γυναίκα πού έ-γινε τόσο νέα, τόσο πρόσχαρη, τόσο έμπειρη στό μυστικά τού γυναικέου καλλωπισμού και πού θά ήταν, σίγουρα, ή καλύτερη πεθερούλα τού κόμου.

Τήν έπομένη τού γάμου, όταν ο γιός της μαζί μέ τήν Τερέζα έφυγαν άπ' τού Παρίσι, ή κ. Λεμενίν νόμισε πώς έόνησε από κάποιο άνειρο. 'Ηταν άπόγευμα. Διάβασε κάποιο μυθιστόρημα κοντά στό τζάκι, μέσα στό πρόσγαρο σαλόνι της. Περιέμενε τον κ. Βιλλιέ, πού, γιά νά τήν διασκεδάσθ στή μοναξιά της, τής ε-νε πρότεινε νά τήν συνοδεύσθ σέ μιιά έκθεσι. Δέν άργησε νάρ-θθ ή κ. Βιλλιέ. Μόλις τήν άβγαλε νά τήν γάνιο τού Πέτρου. 'Εξα-φως ή κ. Λεμενίν θυμήθηκε όσα λέγανε οι δύο τους, λίγους μή-νες πρίν, γιά τού ίδιου ζήτημα. Κοκκίνισε κάτω άπ' τού κοκκινιάδι πού σκεπάεσ τά μάγουλά της, κάτι θέλησε νά πη, σάν νά υπο-πότανε.

ΤΙ ΕΧΕΤΕ, αγαπητή κυρία: τήν ρώτησε ή κ. Βιλλιέ.

—Τί ένο; Μά κυττάτε με λοιπόν! Κυττάτε και τού δουμάτιο ατό... Στάθου... τρελλή... 'Ενώ! Στήν ηλικία μου!... Αότεις ή άλλανές!... Μά γιατί δλ' αυτά;... Γιά ποιόν;...

—Μά, γιά μένα, άν δέν έχετε αντίρρηση, τής είπε μέ συγκί-νησι ή κ. Βιλλιέ.

Χαιρογελοόσε, άν κ' ή άγέρασθ καρδιά τού χτυπούσε πολύ δυνατά. Είχε σκεφθ πολλές φορές, πώς θάπαιρνε μέ μεγάλη χαρά τήν κ. Λεμενίν, μέ τά τόσα της ψυχικά χαρίσματα, άν δέν ήτανε θαμμένη τόσο άποφασιστικά μέσα στις παλιές της αντί-λήψεις γιά τή ζωή. Τώρα, έτσι ξαναγεννημένη, μεταμορφωμένη, άποτελούσε τήν πραγματιστοίησι όλων τών όνειρων τού πλου-σιού, κομφο και πρόσχαρου εκένου ανθρώπου, πού δέν ζη-τούσε άπ' τή ζωή, παρά νά πέρσθ τά τελευταία του χρόνια μέ μιιά άσφαλή, άξιαγάπητη και τόσο εύπαρουσίασθ σύντροφω.

'Εκείν τών κύτταξε κατάπληκτη.

—Μάλιστα, εξακολούθησε. Είστε τώρα όλομόναχη. Είμαι και γώ μόνος στή ζωή, κ' άν δέχεστε νά γίνετε γυναίκα μου...

—Γυναίκα σας;

Δέν έδωσε διόλου. 'Όλος ο πόθος τής ζωής, τής χαράς πού τήν είχε έμπυχώσει, πού τήν είχε τόσο μεταβάλλει και τήν έκα-νε άληθινή γυναίκα, τήν ουπεήρε μπροστά στή ζωή πού τής πρόσφεραν, ύστερ' άπό τόσα χαμένα χρόνια. 'Εδωσε τού χέρι της στόν κ. Βιλλιέ και ψιθύρισε, πλέοντας σ' ένα πέλαγος χα-ράς:

—Τότε λοιπόν;... Είχε δικήο ή Τερέζα...

ΤΟ ΙΝΔΙΚΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 472)

σφαίρες στό κεφάλι!

'Ο 'Ινδός ήταν στό χέρια τού 'Αγγλου άξιωματικού. Είχε χόσει πειά τού παιγνίδι. 'Εσκυψε λοιπόν τού κεφάλι και τηλεφώ-νησε στόους συνενόγους του. 'Επειτα, κ' ένα αίνιγματικό χαμό-γελο, είπε στόν έχθρό του:

—Θέλετε νά μιλήσθ στή γυναίκα σας;

'Ο Ράλστον άρπαξε μέ τού άριστερό χέρι τού άκουστικό.

—'Εσθ είσαι, Μάργκρετ; φώναξε στή γυναίκα του. Μη φο-βήσαι πειά... Σέ λίγο, θά είσαι στό σπίτι... Ναι, ναι... Μά πού είνε τού 'Ινδικό βραχιόλι σου;... Τό έχεις δώσει στή λαί-δη Μόρλεϋ; 'Α! Κατάλασα... Πρέπει νά τού δώσωσέσε. Πά... Θά σου έξηγήσω... Σέ λίγο, θά είσαι στήν άγκαλιά μου, ά-γάπη μου.

'Ο Ράου Μοσαντοιάχ κάλεσε τότε έναν υπαρέτη και τού εί-πε ν' άκολουθήσθ τού λοχαγού Ράλστον στό σπίτι του γιά νά πά-ρθ τού βραχιόλι. Κι' έτσι κι' έγινε...

'Ο 'Αγγλος άξιωματικός κράτησε τού λόγο του και δέν είπε τίποτα στήν άστυνομία. 'Η ιστορία αυτή έπρεπε νά μείνη άπό-κρυφη, γιατί ήξερε πόσο έκδικητικό, πόσο άδυσώπητο είνε οι μυστηριώδεις Τούγκι, οι στραγγαλιστάι τής θεάς Κάλι...

TZORTZ KENNENTY

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΖΥΛ ΠΡΕΚΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 493)

φιέστανε κ' έτι ήταν έρωτευμένοι μαζί της. Μά ό βιομήχανος, πού ήξερε καλά τού χαρακτήρα τού φίλου του, δέν θέλησε νά τήν πιστέψθ. Στήν άπελασία της, ή Αλή 'Αμιέλ, βλέποντας έτι άγαπούσε άόμοιη βαθεία τόν Ζυλ Πρεκό, άποφάσισε ν' άποκτόνησθ. Μά ήθελε συγχρό-νως νά φουδισθ και τόν διεηγόρω. 'Ετσι κατέταξε τού σφέλιό της. Τόν κάλεσε ένα άπόγευμα στό μέγαρο τού Ζερόμ νά πάρουν τού τσαί, έφαγε μέ τρώτο ένα δραστικό δηλητήριο στό φλιτζάνι της και τού ήμα-τάφασθ χωρίς καμιά σφάηρησι. Μόλις όμως άρχισε νά ύποφέρη ά-πό τούς πόνους, άναστάτωσε τού μέγαρο από τίς φωνές της, λέγοντας έτι είχε δηλητηριασθ από τόν Πρεκό, γιατί είχε άρνηθ τόν έρωτά του. 'Επειτα από λίγες στιγμές πώθανε στό χέμα τών άδωνομικών. Αύτθ ή άμολογία της ήταν άσκητθ γιά νά σύλληφθ ό Ζυλ Πρεκό και νά κλεισθ στίς φυλάεις, ενόθ τού Παρίσι άναστατώναν άπό αύτθ τήν συνταραχτική ύπόθεσι. 'Ο διεηγόρος έμεινε άπόκοσος ένα χρόνο άα τέ-λος, έδο και λίγες μέρες, παρυσιάστηκε στό Κοκορνουόκιό γιά νά διακοσθ. Στήν άπολογία του άρνήθηκε μέ κάθε λειτουργία τήν ίστο-ρία πού σός αναφέρουμε πού πάνω, χωρίς όστόσο νά πεισθ τούς δικα-στάς του γιά τήν άδωστήτά του. Χρειάστηκε νά έπιβή ό ίδιος ό βιο-μήχανος, ό άποός, χωρίς νά διάτάσθ, άπελάισθ τού σφέλιό της φίλης του και ζήτησε συγγνώμη από τόν διεηγόρω, πού τόν είχε μιλέξει σ' αύτθ τήν τραγική περιπέτεια. 'Ετσι ό ένοχος τού Κοκορνουόκιού ύπόσασαν τόν άτιχο Ζυλ Πρεκό και τού άποκατέστησαν τήν ύπόληψή του, ενόθ οι παλιό συνάδελφοί του, πού τόν άπέφευγαν, έτρεχαν νά τόν συζητήσθ και νά τόν παρακαλέσουν νά τούς συγχωρήσθ πού τόν είχαν νομίσει γιά έγκληματία. 'Όστόσο, ό Ζυλ Πρεκό δέν φανόταν καθόλου ύχαριστημένος. 'Η άποκτομία τής Αλή 'Αμιέλ τού είχε τσακίσει τά νεύρα. Είχε καταλάβει, ότι αύτθ ή γυναίκα τών άγαπούσε πραγματικά κ' έτι είχε θυσιασθ έξ αίτίας του. Κι' από τόν έκανε νά μετανοή πού είχε προτιμήσθ τή φίλιά ενός βιομηχάνου άπό τήν άγάπη μιιάς όμορ-φης γυναίκας. Μά γρήγορα έσχασε τήν Αλή 'Αμιέλ κ' άφοσιώθηκε πάλι στίς διεηγούκεις του ύποθέσεις. 'Άλλωστε ή καρδιά τού ανθρώ-που γυατρώνεται πάντα τόσο γρήγορα... Σήμερα ό Ζυλ Πρεκό είνε ό ύγαπημένος διεηγόρος όλων τών γυναικών τού Παρίσιου. Αύτθ ή πε-ριπέτεια τού τόν έχει κάνει διάσημο.

ZAN KOAMPI

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 480)

ουναδέλφου τους.

Δέν θά κατάρθωνε ποτέ ίσως νά μάθθ τήν άιτία αύτού τού έγκλήματος άν ή 'θια ή 'Ισπανίδα βέν φανέρινε στόους άστυνο-μικούς πού τήν συνέλαβαν γιά πούδ λόγο είχε σκοτώσει τού λε-γεωνάριο.

Είνε μιιά παλιά όσο και τραγική ιστορία. 'Η Μανίλα είχε ου-ναντήσθ δώ και δέκα χρόνια τόν Μαρινύ στό Παρίσι. 'Εκείνος τότε λεγόταν 'Αντρέ Σουλμέρ κ' ήταν ένας από τούς πού εύθυ-μούς γλεντζέδες τής Μομάρτρης. 'Η Μανίλα άπέκτησε μαζί του ένα παιδί, τού όποιο κατόπιν πέθανε από τίς στερήσεις όταν αύτός τήν έγκατέλειπε. 'Από τότε ή άτυχη 'Ισπανίδα έπέφετε όλο και πού χαμηλά, όσούτου κατέληξε στό ύποπτα κέντρα τού Μαρακέκ. 'Όσο γιά τόν 'Αντρέ Σουλμέρ, ή άσπειρίες του δέν άργησαν νά τόν δδηγήσουν στή χρεωκοπία και μη μπορούντας πειά νά ζήσθ στήν κομόπολι, κατετάχθ στή Λεγεώνα μέ ψεύ-τικο όνομα, έλπίζοντας νά ξαναφτιάξθ τή ζωή του. Μά ή όμορ-φη Μανίλα πού είχε θυσιασθ έξ αίτίας τού Σουλμέρ, είχε άπο-φασίσει νά τόν έκδικηθ, όπου τόν συναντούσε. Κι' όταν τόν ά-νεγνώρισε και θεβαιώθηκε έτι ό λοχαγός Ζώρς Μαρινύ ήταν ό ίδιος ό Σουλμέρ, τού κάρφωσε ένα μαχαίρι στήν καρδιά άκρι-βώς άνάμεσα από τά σημάδια τών τραυμάτων πού είχε πάρει πολεμώντας ήρωικά μέ τούς ληστές τής έρήμου.

Αυτό ήταν τού τέλος τού λοχαγού Ζώρς Μαρινύ, πού ή μοίρα θέλησε νά σκοτωθ από τού χέρι τής παλιές φίλης του, τής 'Ι-σπανίδας χορευτριάς, ή όποία είχε καταστραφθ έξ αίτίας του κ' είχε κι' αύτθ καταστωλάξει στή λεγεώνα τών άμαρτωλών γυ-ναϊκών τής 'Αφρικής.

ANPRE LYFKE